

— Все едно! . . . И тъй и тъй нѣма да бжда живъ, нека поне ме погълнатъ морскитѣ вълни . . . Па кой знае? Морето крие въ своитѣ дълбини толкозъ много тайни! Може би, ще узная отъ него лѣкъ за моята болка! . . .

Лодката се понесе и скоро се отдалечи отъ брѣга. Излѣзе буря, грабна лодката и Иванчо се намѣри самъ съ котенцето въ малката вехта лодка, самъ срѣдъ яростнитѣ вълни на безкрайното море.

Два дни и две нощи буритѣ реваха и мѣтаха лодката като лека тресчица. Иванчо, изнемощѣлъ отъ умора и гладъ, пригърна котенцето и се сви въ дъното на лодката.

На третия день бурята поутихна. Иванчо погледна и видѣ земя. Лодката приближи и спрѣ до брѣга. Иванчо разбра, че е въ чуждо царство. Това позна той по непознатитѣ за него растения и птици, които хвърчаха наоколо му и кацаха по лодката безъ страхъ.

Скочи Иванчо на брѣга. Скочи и котенцето следъ него и, хопъ, улови една бѣла мишка. И чудо невиждано — мишката проговори:

— Охъ, господарю, освободи ме отъ тоя страшенъ звѣръ. Каквото поискашъ, ще ти дамъ: азъ съмъ царьтъ на мишкитѣ — тука е мишето царство.